

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Cob/30/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123293946
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6123293946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Ivany Nevidánskej a Mgr. Jany Brádzikovej v spore žalobcu: UniCredit Fleet Management, s.r.o., so sídlom, Šancová 1/A, 814 99 Bratislava, IČO: 35 820 381, právne zastúpený: Nosko & Partners s.r.o., so sídlom Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanému: GOOD ROADS, s.r.o., so sídlom Kravany nad Dunajom 534, 946 36 Kravany nad Dunajom, IČO: 50 333 836, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Roman BLAŽEK, s.r.o., so sídlom Pohraničná 4, 945 01 Komárno, IČO: 36 721 123, o zaplatenie 22 394,91 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 20Cb/41/2023 - 100 zo dňa 18.10.2023, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Nitra č.k. 20Cb/41/2023 - 100 zo dňa 18.10.2023 potvrdzuje.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (ďalej len ako „súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 20Cb/41/2023 - 100 zo dňa 18.10.2023 (ďalej len ako „napadnutý rozsudok“) v právnej veci žalobcu UniCredit Fleet Management, s.r.o., so sídlom, Šancová 1/A, 814 99 Bratislava, IČO: 35 820 381 (ďalej len ako „žalobca“), proti žalovanému GOOD ROADS, s.r.o., so sídlom Kravany nad Dunajom 534, 946 36 Kravany nad Dunajom, IČO: 50 333 836 (ďalej len ako „žalovaný“), o zaplatenie 22 394,91 eura s príslušenstvom, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 22 394,91 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 22 394,91 eura od 07.05.2020 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 261 ods. 1, § 269 ods. 2, § 273 ods. 1, 2, § 369 ods. 1, 2, § 369c ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Obchodný zákonník“) a § 151 ods. 1 a 2, § 215 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“).

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným ako nájomcom uzatvoril dňa 28.02.2018 Zmluvu o operatívnom leasingu č. 1433 (ďalej len ako „leasingová zmluva“), predmetom ktorej boli podmienky pre operatívny leasing motorových vozidiel, ktoré zabezpečil žalobca pre potreby podnikateľského subjektu. Následne dňa 19.03.2018 uzatvoril žalobca ako prenajímateľ so žalovaným ako nájomcom Zmluvu o nájme motorového vozidla č. 1101800170 (ďalej aj ako „zmluva o nájme motorového vozidla“ alebo aj ako „nájomná zmluva“), na

základe ktorej žalobca prenechal žalovanému dočasne do užívania motorové vozidlo značky Y. K. K. D. H., VIN: Q. a žalovaný sa zaviazal platiť nájomné. Vzhľadom k tomu, že došlo k ukončeniu zmluvy o nájme motorového vozidla, žalobca dňa 22.04.2020 zaslal žalovanému výzvu na úhradu celkového dlhu vo výške 22 394,91 eura v lehote 7 dní od dňa doručenia výzvy, ktorá bola žalovanému doručená dňa 29.04.2020.

Na základe podanej žaloby rozhodol Okresný súd Banská Bystrica v rámci upomínacieho konania platobným rozkazom sp. zn. 21Up/644/2023 zo dňa 09.05.2023, ktorým uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi istinu 22 394,91 eura, úrok z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 22 394,91 eura od 07.05.2020 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, alebo v tej istej lehote podať odpor a povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1 629,72 eura, proti ktorému podal žalovaný odpor. V odpore žalovaný potvrdil uzavretie zmluvy o nájme motorového vozidla značky Y. K.. Žalovaný uviedol, že sa rozhodol o vypovedaní zmluvy o nájme a o nákupe motorových vozidiel do vlastného majetku, pričom žalobca s ním nezačal vyjednávanie o predaji motorového vozidla značky Y. K. a predal toto vozidlo po vlastnej línii, kde žalovaný nepoznal predajnú cenu, a ani nemal vedomosť o vzniku finančnej straty ako tvrdí žalobca. Žalovaný uviedol, že ak aj vznikla žalobcovi strata, žalovaný za to nezodpovedá, nakoľko mal vážny záujem motorové vozidlo odkúpiť.

V ďalších častiach odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie opísal obsah repliky žalobcu a dupliky žalovaného. Žalobca vo svojom vyjadrení zdôrazňoval, že k ukončeniu nájomného vzťahu došlo na základe jeho iniciatívy, keď podaním zo dňa 14.01.2020 odstúpil od leasingovej zmluvy, a to z dôvodu omeškania žalovaného so splácaním jednotlivých splátok nájomného. Po odstúpení od leasingovej zmluvy žalobca podaním zo dňa 22.04.2020 vyzval žalovaného na úhradu celkového dlhu vo výške 22 394,91 eura, ktorá bola žalovaným prevzatá dňa 29.04.2020. Vo výzve žalobca riadne špecifikoval, z čoho pozostávala dlžná suma. Dlžná suma pozostávala z nezaplatenia viacerých faktúr, ktoré boli žalovanému pravidelne doručované predovšetkým na jeho emailovú adresu, poštou a v prípade upomienok aj SMS správou, z čoho vyplýva, že žalovaný mal vedomosť o jednotlivých dlžných sumách, ako aj o tom, že bol dlhodobo v omeškaní s úhradou nájomného. Žalobca odmietol tvrdenie žalovaného, že mu neumožnil odkúpiť predmet financovania a uviedol, že vzhľadom na jeho nepriaznivú platobnú disciplínu, keď bol v omeškaní s úhradou nájomného od júla 2019, nemohol pristúpiť k jeho predaju v prospech žalovaného. Žalovaný v duplike zopakoval svoje vyjadrenie z odporu.

Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že medzi stranami sporu došlo dňa 28.02.2018 k uzavretiu leasingovej zmluvy a dňa 19.03.2018 k uzavretiu zmluvy o nájme motorového vozidla. Nebolo sporné, že medzi stranami došlo k ukončeniu zmluvy o nájme motorového vozidla. Poukázal na to, že v zmysle Všeobecných obchodných podmienok pre operatívny lízing (ďalej len ako „VOP“) bol žalobca oprávnený odstúpiť od zmluvy z dôvodu omeškania nájomcu s úhradou splátky nájomného dlhšie než 21 dní odo dňa splatnosti faktúry. Žalovaný na preukázanie svojich tvrdení uvedených v odpore proti platobnému rozkazu nepredložil žiadne dôkazy, ani nenavrhol vykonať iné dôkazy. Žalobca svoje tvrdenia preukázal odstúpením od zmluvy zo dňa 14.01.2020, v ktorom bolo ako dôvod odstúpenia uvedené omeškanie žalovaného so splácaním jednotlivých splátok nájomného. Nakoľko žalovaný toto tvrdenie žalobcu nepoprel, súd prvej inštancie ho považoval za preukázané. Súd prvej inštancie ustálil, že žalobca preukázal, že žalovaného vyzval na úhradu dlhu, pričom vo výzve konkretizoval jednotlivé neuhradené faktúry, z ktorých pozostávala dlžná suma. Žalobca predložil súdu všetky faktúry, ktoré boli zasielané žalovanému. Žalovaný sa k jednotlivým faktúram, ktoré predložil žalobca, nevyjadril, ich doručenie nepoprel, nepreukázal, že by ich žalobcovi uhradil.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že mal preukázané, že žalobcovi vznikol nárok voči žalovanému na zaplatenie žalovanej sumy, ktorá pozostávala z nasledovných položiek:

- suma vo výške 1 366,74 eura - dlžné nájomné za obdobie 08/2019, fakturované faktúrou č. 1001906808,
- suma vo výške 1 366,74 eura - dlžné nájomné za obdobie 09/2019, fakturované faktúrou č. 1001907724,
- suma vo výške 1 366,74 eura - dlžné nájomné za obdobie 10/2019, fakturované faktúrou č. 1001908642,
- suma vo výške 1 366,74 eura - dlžné nájomné za obdobie 11/2019, fakturované faktúrou č. 1001909580,

- suma vo výške 1 366,74 eura - dlžné nájomné za obdobie 12/2019, fakturované faktúrou č. 1001910515,
- suma vo výške 1 366,74 eura - dlžné nájomné za obdobie 01/2020, fakturované faktúrou č. 1002000297,
- suma vo výške 13 eur - náklady vzniknuté v súvislosti s porušením a vymáhaním splnenia povinnosti nájomcom, fakturované faktúrou č. UE19001089,
- suma vo výške 17 eur - náklady vzniknuté v súvislosti s porušením a vymáhaním splnenia povinnosti nájomcom, fakturované faktúrou č. UE19001173,
- suma vo výške 17 eur - náklady vzniknuté v súvislosti s porušením a vymáhaním splnenia povinnosti nájomcom, fakturované faktúrou č. UE19001219,
- suma vo výške 44,42 eura - zmluvná pokuta za omeškanie za 3. kvartál roku 2019, fakturované faktúrou č. 420-1900264,
- suma vo výške 189,30 eura - zmluvná pokuta za omeškanie za 4. kvartál roku 2019, fakturované faktúrou č. 420-1900381,
- suma vo výške 361,50 eura - zmluvná pokuta za omeškanie za 1. kvartál roku 2020, fakturované faktúrou č. 420-200037,
- suma vo výške 89,39 eura - refakturovanie nákladov zo servisu - faktúra č. 2001901708,
- suma vo výške 486 eur - refakturovanie za agentúru (odber predmetu, kľúče, servisná knižka), fakturované faktúrou č. FV200013,
- suma vo výške 120 eur - refakturovanie za agentúru (odber prevoz vozidla), fakturované faktúrou č. FV200013,
- suma vo výške 1 138,95 eura - pokuta za predčasné ukončenie, fakturované faktúrou č.700200105,
- suma vo výške 8 893,69 eura - rozdiel medzi ZC a predajnou cenou, fakturované faktúrou č.700200105,
- suma vo výške 45,83 eura - refakturácia diaľničnej známky - faktúra č.700200105,
- suma vo výške 395,61 eura - registračný poplatok- faktúra č.700200105,
- suma vo výške 782,71 eura - nájom za obdobie 02/2020, fakturované faktúra č.700200105, z ktorej bola odpočítaná suma vo výške 333,33 eura za zúčt. km a suma 201,77 eura za refakturáciu náhradného vozidla.

Súd prvej inštancie poukazoval na ustanovenie § 151 CSP a uviedol, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 CSP musí popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení. Dospel k záveru, že žalovaný tvrdenia žalobcu o dlhodobom omeškaní s nájomným nevyvrátil, zapltenie faktúr nepreukázal, čo malo za následok neunesenie bremena tvrdenia na strane žalovaného. Tvrdenie žalobcu považoval súd za preukázané v celom rozsahu, a preto zaviazal žalovaného na zapltenie sumy 22 394,91 eura. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojho záväzku, súd prvej inštancie skonštatoval, že je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania a v zmysle § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. ho zaviazal na zapltenie úrokov z omeškania tak, ako si ich žalobca uplatnil. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, nakoľko preukázal, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením jeho záväzku. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný v podanom odvolaní vzniesol námietku premlčania ohľadom šiestich položiek po 1 366,74 eura uplatnených titulom dlžného nájomného za obdobie od 08/2019 do 01/2020 a časť nájomného za 02/2020 vo výške 782,71 eura, nakoľko mal za to, že nárok bol v tejto časti uplatnený po uplynutí premlčacej doby. Žalovaný ďalej namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na riadne a zákonné odôvodnenie rozsudku. Mal za to, že súd prvej inštancie mal skúmať dôvodnosť podanej žaloby bez

ohľadu na existenciu námietok zo strany žalovaného. Namietal, že súd prvej inštancie nevenoval jednotlivým položkám žalobcom predložených faktúr dostatočnú alebo žiadnu pozornosť, a teda nie je možno zistiť, akým vyhodnocovacím procesom ustálil dôvodnosť uplatnených položiek vo výške 13 eur a dvakrát po 17 eur ako náklady vzniknuté v súvislosti s porušením a vymáhaním splnenia povinnosti nájomcom. Pre nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku, nebolo možné zistiť, z čoho tento nárok žalobcu vyplýval a v akej výške. Žalovaný namietol aj tri zmluvné pokuty vo výške 44,42 eura, 189,30 eura a 361,50 eura. Argumentoval, že súd prvej inštancie pri ich posúdení na vec neaplikoval ani jedno z ustanovení § 300 a nasl. Obchodného zákonníka upravujúcich inštitút zmluvnej pokuty. Namietal, že pre nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku nebolo možné zistiť, z akého dôvodu nepoužil minimálne ustanovenie § 301 Obchodného zákonníka. Mal za to, že z tohto ustanovenia pre súd prvej inštancie vyplýva jeho povinnosť podrobiť svojej prieskumnej a vyhodnocovacej činnosti výšku zmluvnej pokuty a v prípade zistenia neprimeranej výšky zmluvnej pokuty ju znížiť. Zároveň mal súd prvej inštancie v tomto smere napadnutý rozsudok riadne a zákonným spôsobom odôvodniť, čo sa nestalo, a tým podľa žalovaného došlo k nesprávnemu procesnému postupu majúcemu za následok znemožnenie žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný ďalej namietal, že z napadnutého rozsudku nemožno zistiť dôvodnosť faktúry vo výške 89,39 eura za refakturovanie nákladov servisu, ako ani refakturácie za agentúry v sumách 486 eur a 120 eur. Namietal, že takýmto spôsobom je možné fakturovať čokoľvek a v akejkoľvek výške. Žalovaný ďalej uviedol, že ani pokutu vo výške 1 138,95 eura za predčasné ukončenie zmluvy neupravuje žiadna listina podpísaná žalovaným a ak by aj upravovala, toto ustanovenie by bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Žalovaný tiež namietal, že žalobca nepostupoval pri speňažovaní predmetu financovania v zmysle zásad poctivého obchodného styku a dobrých mravov. Ak by tomu tak bolo, pohľadávka vo výške 8 893,69 eura by v konaní nebola vznikla, a preto nárok uplatnený žalobou je v tejto časti neoprávnený a nedôvodný. Kúpnu cenu motorového vozidla žalovaný považoval za podhodnotenú. Za otáznu považoval aj refakturáciu diaľničnej známky vo výške 45,83 eura a tiež uviedol, že nemá vedomosť o tom, o aký registračný poplatok vo výške 395,61 eura sa má jednať. Rovnako namietal sumy 333,33 eura za zúčt. km a 201,77 eura za refakturáciu náhradného vozidla. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie mal povinnosť podrobiť svojej prieskumnej a vyhodnocovacej činnosti dôvodnosť a výšku uplatnených faktúr, pričom by zákonite dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo ku konaniu v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka a napadnutý rozsudok mal v tomto smere riadnym a zákonným spôsobom odôvodniť. Žalovaný taktiež namietal, že nie je možné zistiť, akým spôsobom súd prvej inštancie ustálil prvý deň omeškania žalovaného na 07.05.2020, od ktorého je žalovaný povinný platiť úroky z omeškania.

5. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 19.12.2023 a poukazoval na to, že žalovaný v odvolaní uvádza argumenty a námietky, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie neuvádzal, a teda považoval za nepochybné, že žalovaný neuplatnil svoju procesnú obranu včas. Mal za to, že v danom prípade sa nejedná ani o prípustné novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP, nakoľko skutkové tvrdenia a námietky uvádzané žalovaným v odvolaní bolo možné z jeho strany uplatniť už skôr v konaní pred súdom prvej inštancie. Zdôrazňoval, že súd nemôže nahrádzať pasivitu žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie a v jeho prospech overovať tvrdenia žalobcu, ktoré nenamietal. Mal za to, že z celého konania pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že žalovaný bremeno tvrdenia neuniesol. V nadväznosti na uvedené žalobca uviedol, že žalovaným v odvolaní vznesená námietka premlčania nie je dôvodná, nakoľko žalobcom namietané položky sa stali splatnými v období od 09.08.2019 do februára 2020, pričom žalobca podal žalobu na súd v apríli 2023, teda pred uplynutím 4-ročnej premlčacej doby. Žalobca považoval rozsudok súdu prvej inštancie za dostatočne odôvodnený. K jednotlivým v odvolaní namietaným položkám žalobca uviedol, že vyplývajú zo zmluvných dojednaní medzi stranami sporu, a to buď zo zmluvy samotnej alebo z VOP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Dôvodil, že uplatnená zmluvná pokuta bola medzi zmluvnými stranami riadne dojednaná, pričom sa nejedná o neprimerane vysokú zmluvnú pokutu, a jej prípadná neprimeranosť nebola žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie namietaná. Zdôraznil, že moderačné právo súdu je fakultatívnym inštitútom. V nadväznosti na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Ďalšie vyjadrenia strán sporu neboli súdu doručené.

7. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo aj ako „krajský súd“) v zmysle § 34 CSP, po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu

prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP, postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

9. Podľa § 215 ods. 1 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

10. Podľa § 215 ods. 2 CSP, skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

11. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

12. Podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

13. Podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

14. Podľa § 273 ods. 2 Obchodného zákonníka, odchylné dojednania v zmluve majú prednosť pred znením obchodných podmienok uvedených v odseku 1.

15. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

16. Podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

17. Po oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutým rozsudkom a s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s odvolaním žalovaného a vyjadrením žalobcu k odvolaniu, odvolací súd konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutom odvolaním, preto v súlade s § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, rozhodnutie presvedčivo a náležitým spôsobom odôvodnil spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, keď sa v jeho odôvodnení vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmý myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy správne vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku.

18. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a v odôvodnení tohto rozhodnutia sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov a vyjadril sa k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd preukázané, že dňa 28.02.2018 uzavreli žalobca v právnom postavení prenajímateľa a žalovaný v právnom postavení nájomcu leasingovú zmluvu,

predmetom ktorej bolo stanovenie podmienok pre operatívny leasing motorových vozidiel, ktorý zabezpečuje prenajímateľ pre potreby nájomcu s tým, že neoddeliteľnú súčasť zmluvy tvoria VOP, ktoré upravujú práva a povinnosti zmluvných strán (č.l. I.). Odvolací súd mal ďalej preukázať, že žalobca v právnom postavení prenajímateľa a žalovaný v právnom postavení nájomcu uzavreli dňa 19.03.2018 zmluvu o nájme motorového vozidla, v zmysle ktorej sa dohodli, že žalobca prenechá žalovanému do užívania motorové vozidlo značky Y. K. K. D. H., EČV: Y. XXXSP, na dobu nájmu 48 mesiacov, za cenu mesačného nájomného vo výške 1 366,74 eura s DPH, a to za dodržania podmienok a ustanovení tejto zmluvy. V zmysle bodu 7 záverečných ustanovení zmluvy o nájme motorového vozidla sa zmluvné strany dojednali, že na zmluvný vzťah založený touto zmluvou sa podporne vzťahujú ustanovenia leasingovej zmluvy, ako aj VOP v rozsahu v akom neodporujú ustanoveniam tejto zmluvy. Z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že žalobca listom zo dňa 14.01.2020 v zmysle čl. XII bod 7 VOP odstúpil od leasingovej zmluvy z dôvodu omeškania žalovaného so splácaním splátok nájomného a žiadal o pristavenie motorového vozidla do 5 dní odo dňa doručenia odstúpenia od leasingovej zmluvy. Listom zo dňa 22.04.2020, doručeným žalovanému dňa 29.04.2020, ho žalobca vyzval na úhradu celkového dlhu, ktorý mu vznikol na základe predčasného ukončenia zmluvy vo výške 22 394,91 eura. Žalovaný žalobcovi uplatnenú sumu neuhradil a v rámci procesnej obrany v konaní namietol, že sa rozhodol vypovedať zmluvu o nájme a odkúpiť motorové vozidlo do vlastného majetku, pričom žalobca s ním nevyjednával a motorové vozidlo predal po vlastnej línii, a teda nezodpovedá za žiadnu finančnú stratu, ak nejaká žalobcovi vznikla.

20. K odvolacej námietke žalovaného, že časť žalobou uplatneného nároku v konaní titulom dlžného nájomného od 08/2019 do 02/2020 je premlčaná, odvolací súd uvádza, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie námietku premlčania nevzniesol. Civilné sporové konanie je spravované zásadou kontradiktórnosti konania, a teda súd prvej inštancie posudzoval stranami vznesené prostriedky procesnej obrany a prostriedky procesného útoku. Otázka premlčania nie je skutočnosťou, ktorú by bol súd povinný posudzovať z úradnej povinnosti (ex officio). Námietku premlčania, ktorú žalovaný prvýkrát uplatnil až v podanom odvolaní nemožno považovať ani za prípustnú novotu v odvolacom konaní podľa § 366 CSP, nakoľko odvolateľ v odvolaní ani netvrdil a ani nijako nepreukázal, z akých dôvodov túto námietku nemohol bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Bolo pritom úlohou žalovaného ako odvolateľa v odvolaní dokázať, že nové prostriedky procesnej obrany, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Odvolací súd preto považoval túto odvoláciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

21. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie mal povinnosť podrobiť svojej prieskumnej a vyhodnocovacej činnosti dôvodnosť a výšku uplatnených faktúr, pričom ich vyhodnotením by dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo ku konaniu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, odvolací súd uvádza, že sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovanému bola doručená replika žalobcu dňa 15.08.2023, prílohou ktorej boli aj jednotlivé faktúry. Žalovaný však v podanej duplike, ani počas celého konania na súde prvej inštancie nespороval výšku a dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku, nenamietal žalobcom predložené listinné dôkazy, ani žiadne dôkazy nenavrhol, ani v konaní nepredložil. V rámci procesnej obrany žalovaný tvrdil, že vypovedal zmluvu o nájme motorového vozidla a mal záujem motorové vozidlo odkúpiť, čo mu žalobcom nemalo byť umožnené, avšak tieto svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal žiadnym relevantným dôkazom. Odvolací súd sa preto stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktoré uviedol a odôvodnil v bodoch 32., 33., 34. a 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie považoval nárok žalobcu za preukázaný predloženými listinnými dôkazmi, a to faktúrami (č.l. 38 - 52 s. spisu), vyúčtovaním zmluvných pokút a úrokov z omeškania (č.l. 53 s. spisu) a záverečnou správou (č.l. 53 s. spisu), ktorými žalobca žalovanému vyčíslal jednotlivé nároky, ktoré mu vznikli z titulu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, ako aj listom žalobcu zo dňa 14.01.2020, ktorým odstúpil od leasingovej zmluvy pre omeškanie žalovaného so splácaním splátok nájomného. Jednotlivé nároky vyčíslené žalobcom zároveň vyplývajú zo zmluvných dojednaní medzi stranami sporu a z ustanovení VOP, ako ich súd prvej inštancie uviedol v bodoch 16. až 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany uplatnený nárok žalobcu v celosti, ani jednotlivo nespороval čo do výšky ani dôvodu a nijako nenamietal ani žalobcom predložené listinné dôkazy. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a preto súd prvej inštancie postupoval správne,

keď žalobcom uplatnený nárok a ním predložené listinné dôkazy, v nadväznosti na zmluvné dojednania medzi stranami sporu, posúdil v intenciách procesnej obrany žalovaného.

Pokiaľ teda žalovaný až v odvolaní jednotlivito namietal fakturované položky vo výške dvakrát po 17 eur a vo výške 13 eur, ako náklady vzniknuté v súvislosti s porušením a vymáhaním splnenia povinnosti nájomcu, faktúru vo výške 83,39 eura za refakturovanie nákladov servisu, refakturovanie za agentúru v sumách 486 eur a 120 eur, registračný poplatok vo výške 395,61 eura, sumy 333,33 eura za zúčtovanie km a sumu 201,77 eura za refakturáciu náhradného motorového vozidla a tiež pohľadávku žalobcu v sume 8 893,69 eura vyúčtovanú žalobcom ako rozdiel medzi zostatkovou cenou a predajnou cenou motorového vozidla, odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa jedná o nové skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré neuviedol v konaní pred súdom prvej inštancie, pritom nijako neodôvodnil, prečo tieto prostriedky procesnej obrany nemohol bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný tiež nijako nepreukázal, že by žalobca pri speňažovaní motorového vozidla ako predmetu financovania postupoval v rozpore s poctivým obchodným stykom a kúpna cena motorového vozidla by bola podhodnotená. Odvolací súd preto považoval túto odvoláciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

22. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nevenoval dostatočnú pozornosť žalobcom uplatneným zmluvným pokutám vo výške 44,42 eura, 189,30 eura a 361,50 eura, pričom mal aplikovať z úradnej povinnosti ustanovenie § 301 Obchodného zákonníka a žalobcom uplatnené zmluvné pokuty primerane znížiť, zároveň napadnutý rozsudok v tomto smere riadnym a zákonným spôsobom odôvodniť, odvolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 301 veta prvá Obchodného zákonníka neprimerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, a to až do výšky škody, ktorá vznikla do doby súdneho rozhodnutia porušením zmluvnej povinnosti, na ktorú s vzťahuje zmluvná pokuta. Moderačné právo súdu spočíva v tom, že súd môže na návrh strany sporu rozhodnúť o tom, že platne dojednanú zmluvnú pokutu neprizná v celej výške, t. j. vo výške, v akej bola stranami dohodnutá, aj keď veriteľovi na zaplatenie zmluvnej pokuty vznikol nárok.

Odvolací súd mal z obsahu súdneho spisu preukázané, že žalovaný sa v konaní pred súdom prvej inštancie nedomáhal zníženia zmluvných pokút pre ich neprimeranosť podľa § 301 Obchodného zákonníka, a teda v rámci svojej procesnej obrany nenavrhol, aby súd uplatnil svoje moderačné právo v zmysle § 301 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že zmluvnú pokutu je možné podľa citovaného ustanovenia znížiť iba na návrh strany sporu. Odvolací súd zdôrazňuje, že nie je na vôli súdu, či dojednanú zmluvnú pokutu zníži. Ak sú splnené všetky zákonom predpokladané podmienky, súd svoje moderačné oprávnenie môže použiť, nemôže tak však urobiť len na základe svojej vlastnej iniciatívy, bez toho, aby sa toho zmluvné strany v konaní domáhali. Jednalo by sa totiž o zo strany súdu neopodstatnený zásah do zmluvnej voľnosti účastníkov daného zmluvného vzťahu. Neobstojí tak námietka žalovaného, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku necitoval ustanovenie § 301 Obchodného zákonníka a zmluvné pokuty bez návrhu žalovaného nepodrobil prieskumnej a vyhodnocovacej činnosti a v tomto smere napadnutý rozsudok neodôvodnil, nakoľko súd prvej inštancie mohol pristúpiť k aplikácii moderačného práva, ako už odvolací súd vyššie uviedol, len a výlučne na návrh strany sporu, v danom prípade žalovaného. Zo strany žalovaného však takýto návrh nebol vznesený, preto ani nebol dôvod, aby sa súd prvej inštancie touto argumentáciou v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal. Odvolací súd preto považoval túto odvoláciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

23. K odvolacej námietke žalovaného, že zmluvnú pokutu vo výške 1 138,95 eura za predčasné ukončenie zmluvy neupravuje žiadna listina podpísaná žalovaným a táto je tiež v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, odvolací súd uvádza, že zmluvné strany si výslovne dojednali zmluvnú pokutu vo výške jednej mesačnej splátky uvedenej v nájomnej zmluve pre prípad predčasného ukončenia z dôvodu porušenia zmluvy a VOP žalovaným ako nájomcom v čl. XIV ods. 1 VOP, na ktorý súd prvej inštancie odkázal v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd poukazuje na to, že VOP tvoria neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy (čl. I bod 2 leasingovej zmluvy) a ustanovenia VOP sa podporne vzťahujú aj na zmluvný vzťah založený zmluvou o nájme motorového vozidla (bod 7. záverečných ustanovení). Odvolací súd tiež konštatuje, že VOP boli podpísané žalovaným ako nájomcom, a teda predmetná zmluvná pokuta bola riadne a platne dojednaná zmluvnými stranami. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný v rámci procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie dôvodnosť ani výšku predmetnej zmluvnej pokuty vôbec nespochybňoval a ani nenamietal. Odvolací súd preto považoval túto odvoláciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

24. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom, ktorý mal spočívať v absencii riadneho a zákonného odôvodnenia napadnutého rozsudku, porušil jeho právo na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že v napadnutom rozsudku neabsentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie a argumentáciu súdu prvej inštancie obsiahnutú v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je možné považovať za vnútorne rozpornú. Súd prvej inštancie náležitým spôsobom napadnutý rozsudok odôvodnil, keď sa v jeho odôvodnení vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejмый myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom. Súd prvej inštancie v bodoch 16. až 18. a 31. až 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol, z ktorých ustanovení VOP pri svojom rozhodnutí vychádzal, vyhodnotil, že procesná obrana žalovaného nebola preukázaná a naopak mal preukázaný žalobou uplatnený nárok z predložených listinných dôkazov, ktorých dôvodnosť a výšku žalovaný v konaní nijakým spôsobom nenamietal a nesporeval. Súd prvej inštancie sa tak v odôvodnení napadnutého rozsudku so žalobou uplatneným nárokom vysporiadal v intenciách procesného útoku žalobcu a procesnej obrany žalovaného riadne.

Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatneného návrhu, ako aj špecifickými námietskami strany sporu. Porušením uvedeného práva sa strane sporu odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (k tomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/87/2021 zo dňa 30.09.2022). Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd preto považoval túto odvolaciu námičku žalovaného za nedôvodnú.

25. K odvolacej námietke žalovaného, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, akým spôsobom súd prvej inštancie ustálil prvý deň omeškania žalovaného, odvolací súd uvádza, že v zhode so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal voči žalobcovi do omeškania, preto žalobcovi vznikol voči žalovanému v zmysle § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške podľa § 1 ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., a to tak ako si ich žalobca uplatnil v žalobe. Na zdôraznenie správnosti uvedeného záveru odvolací súd dodáva, že žalobca vyzval žalovaného výzvou zo dňa 22.04.2020 na úhradu dlhu v celkovej výške 22 394,91 eura v lehote najneskôr do 7 dní odo dňa doručenia výzvy a ktorá bola žalovanému doručená dňa 29.04.2020. Žalovaný sa teda dostal do omeškania s plnením dlhu nasledujúci deň po uplynutí tejto lehoty, t. j. odo dňa 07.05.2020. Odvolací súd poznamenáva, že žalovaný nárok na zaplatenie úrokov z omeškania a deň vzniku omeškania v konaní nesporeval. Odvolací súd preto považoval túto odvolaciu námičku žalovaného za nedôvodnú.

26. Odvolací súd záverom dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ako „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre

rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998).

27. V nadväznosti na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že uvedené kritéria pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok splnil. Na základe uvedeného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, § 387 ods. 2 CSP potvrdil, keďže neboli naplnené odvolacie dôvody uvádzané žalovaným.

28. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, odvolací súd mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

30. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).